

Política | Actualitzat el 19/11/2018 a les 20:42

Ignacio Cosidó, tot el passat del PP

De l'ofensiva contra la política de Rodríguez Zapatero a Euskadi a l'"Operació Catalunya", el portaveu del PP al Senat personifica l'acumulació d'escàndols que uneix les etapes d'Aznar i Rajoy

Ignacio Cosidó al Congrés. | Europa Press

El dia que Pablo Casado, flamant nou líder del Partit Popular, va recuperar Ignacio Cosidó per al nucli dur de la formació va quedar clara la limitació de la seva suposada aposta renovadora. Cosidó (Salamanca, 1965) va ser director general de la Policia entre el 2011 i el 2016, en una de les etapes més obscures del ministeri de l'Interior i d'on va sortir després de la caiguda del seu cap, Jorge Fernández Díaz, acorralat pels escàndols de les clavegueres policials. L'escàndol desfermat pel seu whatsapp en què explica als seus companys del Senat que el PP controlarà el CGPJ "des del darrere"

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167069/portaveu/pp/al/senat/assegura/controlaran/tribunal/1-o/des/darrere>) l'han tornat a deixar en evidència. Les forces d'esquerra i el sobiranisme s'ha apressat a exigir la seva dimissió immediata (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167080/indignacio/al/sobiranisme/esquerra/espanyola/paraules/cosido>) .

Ignacio Cosidó sempre va ser un integrant de l'ala més dura del PP. Com a membre de la comissió d'Interior del Congrés en els anys del govern de Rodríguez Zapatero, va destacar com un hooligan que es feia ressò dels missatges més agressius de la dreta mediàtica: de les insinuacions sobre hipòtesis conspiradores entorn els atemptats de l'11-M a denúncies de la política de ZP al

País Basc. En una ocasió, en els inicis del govern de Rodríguez Zapatero, va atacar amb cruïda el jurista Gregorio Peces Barba, designat comissionat per les Víctimes, a qui va titllar de fer el joc i "emparar els botxins d'ETA"

(https://elpais.com/elpais/2005/03/09/actualidad/1110359825_850215.html) ...

Membre del GEES

D'aquells anys com a diputat del PP a l'oposició va quedar la seva imatge com a polític de dreta radical, producte del nucli dur conformat en el seu moment per l'expresident José María Aznar des de la FAES. Cosidó va col·laborar activament en un dels laboratoris ideològics de l'aznarisme, el Grupo de Estudios Estratégicos (GEES), d'un neconservadorisme exacerbant i sorgit de l'oposició amb què un sector del PP veia l'Institut Elcano, un think tank considerat massa moderat. El nom més destacat del GEES és Rafael Bardají, antic directiu de FAES i ara alineat amb Vox.

Cosidó formava part de la galàxia Aznar, però a diferència d'altres (Ángel Acebes, Eduardo Zaplana) va saber arrencar-se al costat de Mariano Rajoy. Això li va valer ser nomenat director general de la Policia quan el PP va guanyar les eleccions el 2011 i Jorge Fernández va ser fet ministre de l'interior. El seu pas al davant de la policia va "coincidir" amb l'"Operació Catalunya" (<https://www.naciodigital.cat/noticies/etiqueta/operaci%C3%B3+Catalunya>), que ell sempre va assegurar desconèixer (<https://www.naciodigital.cat/noticia/133751/ignacio/cosido/director/policia/no/sabia/res>). Va ser Cosidó qui va tenir com a braç dret Eugenio Pino, cap de la Direcció Adjunta Operativa (DAO) i cap executiu de l'anomenada "policia patriòtica". Cosidó sí que va mantenir un perfil volgudament baix en aquest tema, mantenint una distància de seguretat envers el lligam estret entre el ministre i Pino.

De l'ostracisme a Casado

Per Cosidó, l'arribada del nou ministre Juan Ignacio Zoido va ser l'inici de l'ostracisme, però va saber esperar el seu moment, acostant-se a Casado. Zoido va decidir fer una àmplia renovació dels càrrecs d'Interior, desfent-se de la tenebrosa DAO. Era conscient del component tòxic del llegat de Jorge Fernández. Què fer amb Cosidó? El partit el va enviar al Senat, designat com a senador autonòmic de Castella-La Manxa, on va mantenir una actitud molt discreta.

Quan la moció de censura contra Rajoy va prosperar i es va obrir el meló successor amb una batalla campal entre Soraya Sáenz de Santamaría, María Dolores de Cospedal i Pablo Casado pel lideratge, Cosidó va dels primers a posicionar-se, fent costat a qui semblava en un primer moment el guanyador menys probable. Casado necessitava suports i Cosidó se sentia més a prop del jove aznarià que de les dues dones aspirants. L'exdirector general de la Policia va ser un dels qui va acompanyar Casado a Gènova a lliurar els avals, i també va estar en la comissió organitzadora del congrés que va elegir Casado (<https://www.europapress.es/nacional/noticia-antonio-sanz-conde-cosido-representaran-organizacion-congreso-pp-santamaria-cospedal-casado-20180629133210.html>).

La victòria de Casado va suposar la designació de Cosidó com a nou portaveu del PP al Senat. El gallec José Manuel Barreiro -històric de moltes batalles al PP de Lugo, astut i calculador- és substituït per Cosidó, que es converteix en la veu de la nova direcció al Senat. Amb Dolores Montserrat al Congrés, no es pot dir que Casado hagi tingut molta sort amb els portaveus. El darrer escàndol protagonitzat per l'exdirector general de la Policia és un cop molt dur al PP just quan comença la campanya electoral a Andalusia. Però sobretot delata les contradiccions insalvables d'una suposada renovació, la que vol encarnar Casado, un lideratge jove que arrossega un passat excessiu.